

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησίαν... δρ. 8,—

Ἑξαμηνίος... > 4,50

Τρίμηνος... > 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστον μηνός.

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἑξαμηνίος > 5,50

Τρίμηνος > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Αὐγούστου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 35

Η ΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ὑΠΟ L. LECOMTE]

Γ'. (Συνέχεια)

Μόλις ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις, καὶ κραυγὴ τρομερὰ ἠκούσθη πλησίον μας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φράκτου, καὶ συγχρόνως ἡ φωνὴ τοῦ βαρῶνου ἐξερράγη μανιώδης:

— Κλέφτες; ! ἀνέκραξε. Καὶ ποῖος μιλεῖ γιὰ κλέφτες; Ψέματα! Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ κλέφτες!...

Ἐξεπλάγην τόσο, ὥστε οὔτε ἥν ἐσκέφθην νάπαντήσω. Ὁ βαρῶνος ἐξηκολούθησε μὲ τὸ ἴδιον ὄφος:

— Οἱ παλιάνθρωποι, οἱ ἄνθρωποι τὸ λέγουν αὐτό... Δὲν ὑπάρχουν κλέφτες!... Οἱ κακοὶ χάνουν τὰ λόγια τους!... Δὲν εἶνε ἀλήθεια! Ψεῦτες!... Δειλοί!...

Ἐκνιτᾶζόμεθα, ἡ Κάτελ κ' ἐγώ, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόν, ἔτοιμοι μᾶλλον νὰ γελάσωμεν παρὰ νὰ θυμώσωμεν.

— Τὰ εἶδατε λοιπόν, κύριε; εἶπεν εἰς τὸ τέλος ἡ Κάτελ. Τί σᾶς ἔλεγα ἐγώ; Ἐξόριστος μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε... σίγουρα ὅμως εἶνε παλαβός.

— Ὁ παπᾶς μου εἶπε πῶς δὲν εἶνε! ἀπήντησα.

— Καλά, καλὰ! αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Ὑδών.

Ὅτι εἶδαμεν τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα, ἦτο πραγματικῶς ἱκανὸν νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ἀτυχὴς μας γείτων βαρῶνος δὲν ἦτο διόλου εἰς τὰ λογικά του. Ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ποῦ διηγῆθην ἀνωτέρω, δὲν παρήλθεν οὕτως εἰπεῖν οὔτε μία μόνη νύξ, χωρὶς νὰ σημειωθῇ μὲ κάποιον τρελλοκάμωμα τοῦ παραδόξου γέροντος. Πάντοτε σχεδὸν τὴν ὥραν ποῦ ὄλοι οἱ ἄνθρωποι ἐκοιμῶντο βαθύτατα εἰς τὸ χωρίον, ὁ κύριος Ἐνορί

ἐπρεπε νάρχισι τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ.

Καὶ πρᾶγμα περίεργον!

Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελήνη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀτενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχνούς στεναγμούς. Τοῦτο

ρίσω ἀλλέως, — νὰ κρεμᾷ, νὰ παγχονίζῃ ἐν ἀνδρείκελλον, φοροῦν ἀρκετὰ εὐπρεπῆ ἐνδύματα, ἀπὸ τὸν μεγάλον κλῶνον μιᾶς ἀκακίας, φυτευμένης εἰς τὴν γωνίαν τῆς αὐλῆς του. Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον πρωίαν, τὸ ἀνδρείκελλον δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖ.

Δὲν ἦτο τοῦτο μόνον.

Μίαν νύκτα, μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐξύπνησα ἀπὸ μίαν ζωηρὰν λάμψιν. Νομίσας ὅτι ἐξερράγη πυρκαϊά, ἐπήδησα ἀπὸ τὴν κλίνην μου καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ παράθυρον.

Ἦπατήθην. Καὶ αὐτὴν τὴν φοράν ἀκόμη, ἐπρόκειτο περὶ τρελλοκαμώματος τοῦ βαρῶνου...

Ἐστέκετο ἐκεῖ, ὄρθιος εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, πλησίον πυρᾶς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνάψῃ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριπτε ἀσπρόρουχα καὶ φορέματα. Παρὰ τὸ πλευρόν του διέκρινα σωρὸν βιβλίων καὶ χαρτίων. Ἀλλὰ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἦτο ἔτοιμος νὰ ρίψῃ μίαν ἀγκαλιὰν ἀπ' αὐτὰ εἰς τὴν φωτιάν, προσέτρεξεν ὁ γηραιὸς Ἐφφλάμ μὲ πρόσωπον ἡλλοιωμένον, καὶ ἰκέτευσεν μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν:

— Ἀ! μὴ, καπετάνιε μου!.. Μὴ τὰ βιβλία!.. Δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό!.. Λυπηθῇτε τα, καπετάνιε μου! Μὴ κάψετε καὶ τὰ κακόμοιρα τὰ βιβλία!...

Ὁ βαρῶνος μὲ ἀπλανὲς βλέμμα, τὴν ἐκύτταζεν ὡς ἡλίθιος.

Ἐπειτα ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰς δύο χεῖρας, ἐξέβαλε φοβερόν στεναγμόν καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐκλείσθη, ἀφίπων τὸν Ἐφφλάμ νὰ περισυλλέξῃ ὅσα πράγματα εἶχαν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς φλόγας.

Ἄλλ' ἀκούσατε τὸ τέλος.

Τὴν ἐπαύριον, μόλις εἶχα σηκωθῇ, — θὰ ἦτο ἡ ἐβδόμη ὥρα, — κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ γείτονός μου...

«Ὁ κύριος Ἐνορί δὲν εἶνε διόλου τρελλός...»
(Σελ. 281, στ. β')

ἐφαίνετο ἐπαναλαμβανόμενον συχνάκις καὶ ἀπὸ πολὺν καιρόν.

Τώρα ὅμως, σχεδὸν κάθε βράδυ, εἰς τὴν αὐλὴν ἢ εἰς τὸν κήπον τοῦ βαρῶνου, ἐφιλοθερούμεθα ὑπ' αὐτοῦ διὰ συναυλίας βλαστημιῶν, ὕβρεων, παραπόνων καὶ λυγμῶν. Θὰ ἦτο πολὺ διασκεδαστικὴ αὕτη ἡ συναυλία, ἐὰν δὲν ἦτο τόσο λυπηρὰ!... Μίαν φοράν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶδα τὸν μανιακόν μας, — διότι δὲν ἤμπορούσα νὰ τὸν χαρακτη-

Ἐκύτταξα μηχανικῶς μέσα ἀπὸ τὴν γρίλλαν. Εἶδα τὸν Ἐφφλάμ νὰ διασχίζῃ τὴν αὐλὴν διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ νοίξῃ. Καὶ ἔξαφνα ἔμεινα κατάπληκτος, βλέπων νὰ εἰσέρχεται... ποῖον;... τὸν ἑφημέριον τὸν ἴδιον!

Οὐδέποτε τῶντι, καθ' ὅσον ἐγνώριζα, ὁ γηραιὸς ἱερεὺς εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὸν βαρῶνον.

Ὁ Ἐφφλάμ ἐφάνη ὅσον κ' ἐγὼ ἐκπληγτόμενος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ μάλιστα ὀλίγην ἔδειξε διάθεσιν νὰ φίσῃ τὸν ἱερέα νὰ εἰσέλθῃ. Ἀλλά, μετὰ σύντομον συνομιλίαν, ἔκαμε ζωηρὴν κίνημα τρόμου, καὶ μὲ προφανῇ προθυμίαν, ἔνευσεν εἰς τὸν ἱερέα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὴν οἰκίαν. Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ ἑφημέριος ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ βαρῶνου, ὡχρὸς ὡς ὁ θάνατος καὶ κατεχομένου ὑπὸ συγκινήσεως ἀπεριγράπτου.

Ἐσπευδε πυρετωδῶς, ἀκολουθῶν τὸν ἱερέα ἄλλα δὲν ἠμπόρεσε νὰ προχωρήσῃ πέραν τῆς αὐλείου θύρας, —τόσον ἡ ταραχὴ τοῦ ἦτο μεγάλη. Ἐδέησε νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ καὶ μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὑποβασταζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον συγκεκινημένος ἀπὸ τὸν κύριόν του.

Ἀλλά σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Ἐφφλάμ ἐγύρισε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δρόμου, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ ἀνοικτή, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ ὡς νὰ ἐπερίμενε κάποιον.

Τῶντι, μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, εἶδα νὰ φθάνῃ καὶ νὰ εἰσέρχεται ἐν νέον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μοι ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστον.

Ἦτο νέος, νεώτατος, —δεκαοκτὼ ἐτῶν τὸ πολὺ, —ὡχρὸς καὶ ἰσχνός, πτωχικὰ ἐνδεδυμένος, σχεδὸν ρακένδυτος.

Ὡρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, ἔπου μετ' ὀλίγον ἤκουσα μεγάλην κραυγὴν καὶ τὴν φωνὴν τοῦ βαρῶνου, ὁ ὁποῖος ἐθρήνει λέγων: «Συχώρεσέ με!...»

Ἐπειτα, ὁ Ἐφφλάμ ἐκλείσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ κανεὶς ἤχος δὲν ἐφθασε πλέον εἰς τὴν ἀκοήν μου, μολονότι ἐπρόσεχα νὰκούσω...

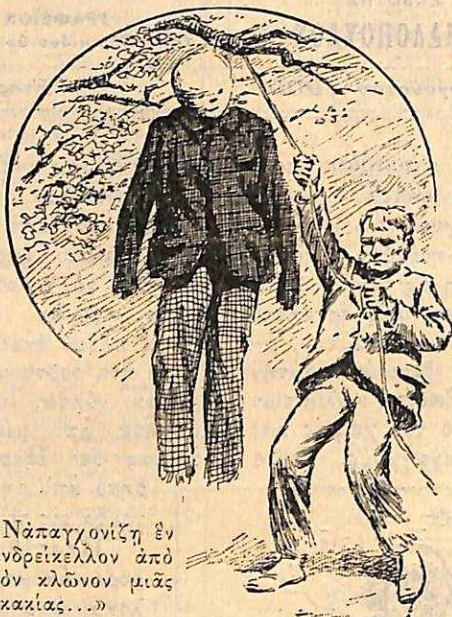
Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ αἰδεσιμωτάτου

ἑφημέριου, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦσε.

Μετὰ σύντομον χαιρετισμὸν ἐκάθησε καὶ μοῦ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

—Ἐρχομαι, μοῦ εἶπεν, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου βαρῶνου Ἐννορί, ὁ ὁποῖος, ἄλλως τε, θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον ὁ ἴδιος νὰ σᾶς ζητήσῃ συγγνώμην δι' ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις ποῦ σᾶς ἐπροξένησεν ἡ δυσθυμία του τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν...

Τῷ συνέβη... τὸ εὐτυχέστερον γεγονός...

«Νάπαυονίζῃ ἐν ἀνδρείκελλον ἀπὸ τὸν κλῶνον μιᾶς ἀκακίας...»

ἡ μεγαλητέρα χαρὰ ποῦ ἠμποροῦσε ποτὲ νὰ ἐλπίσῃ... Σήμερον ἐπανέειρε τὸν υἱὸν τοῦ Γκουλδάν, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπε ποτέ...

—Ἀ! ἦτο ὁ υἱὸς του! ἀνέκραξα.

—Τὸν εἶδατε;... Ναι... τοῦ ἦλθε σήμερον τὸ πρῶτ' μετὰ δύο ἐτῶν σκληρὰν ἀπουσίαν, μετὰ δύο ἐτῶν στερήσεις καὶ δυστυχίας, ἀλλ' εὐτυχῆς, χαρούμενος, διότι ἐπιστρέφει ἐξηγνησμένος πρὸς τὸν ὀφθαλμῶν τοῦ φοβεροῦ πατρὸς του... Δὲν ἐννοεῖτε; Θὰ

μάθετε τὰ πάντα, διότι ἡ ἔχεμύθεια δὲν ἔχει πλέον κανένα λόγον.

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐξηκολούθησε:

—Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὁ βαρῶνος ὑπῆρξε πάντοτε ἄνθρωπος αὐστηρὸς, ἀδιάλλακτος προπάντων εἰς τὰ ζητήματα τῆς τιμῆς, σκληρὸς κάποτε πρὸς τὸν υἱὸν του, μολονότι τὸν ὑπεραγαπᾷ. Ἔτσι δὲν τοῦ ἄφινε ποτὲ εἰς τὴν τσέπην παρὰ πολὺ ὀλίγα χρήματα. Ἀλλά, ἔρχομαι εἰς τὰ γεγονότα. Μίαν ἡμέραν, περιπατῶν εἰς ἀπύστασιν μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ ἐδῶ, ὁ νέος Γκουλδάν συνήντησεν ἕνα παλαῖν συμμαθητὴν του, τοῦ ὁποῖου ὀφείλω νὰποσιωπήσω τὸ ὄνομα. («Ἀς τὸν λέγωμεν, ἂν ἀγαπᾶτε, Ἰούλιον.») Ἦτο πολὺ διεφθαρμένον ὑποκείμενον, ἀλλὰ μὲ γλυκὺ πρόσωπον καὶ μὲ ἀκόμη γλυκυτέραν γλῶσσαν ὑποκριτοῦ... Εἶχεν ἔλθῃ νὰ περάσῃ μερικὰς ἐβδομάδας εἰς τοῦ θεοῦ του, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν...

Ὁ Ἰούλιος αὐτὸς δὲν ἐκοπίασε πολὺ νὰ κατακτήσῃ καὶ πάλιν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πρώην συμμαθητοῦ, —ἀγαθοῦ καὶ ἀφελούς, ὅσον ἄλλως τε καὶ ὑπερηφάνου, —ἀγρίως ὑπερηφάνου, δυστυχῶς, ὡς θὰ πεισθῇτε μετ' ὀλίγον.

Συνέβη λοιπὸν νὰ παρασύρῃ βαθμὴν δὲν ὁ Ἰούλιος τὸν Γκουλδάν εἰς κακάς, πολὺ κακὰς ἐξεις, καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ συλλάβῃ μαζί του εἰς τὰ κάπηλα, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ τὸν μάθῃ «νὰ παίζει μπιλλιάρδον».

Τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς διηγηθῶ, συνέβη πρὸ δύο ἐτῶν, τὸν προπαραλθόντα Σεπτέμβριον.

Ὁ βαρῶνος Ἐννορί, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ τοῦ Ἐφφλάμ, εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ δύο ἡμερῶν διὰ κυνήγιον, εἰς τὸ κτήμα ἐντὸς φίλου του, εἰς τὸ Φινιστέρ.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ Ἰούλιος προσεκάλεσε τὸν φίλον τοῦ Γκουλδάν, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ μόνος εἰς τὸ σπίτι, νὰ ὑπάγῃ νὰ περάσῃ τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰς τοῦ θεοῦ του. Ὁ Γκουλδάν ἐδέχθη, μολονότι ὁ πατέρας του τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰφίση τὸ σπίτι. Ὁ Ἰούλιος ἦλθε νὰ τὸν πάρῃ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξίλοξενῃσεν ὀλίγον ὑπὸ τὴν στέγην του, καὶ τῷ ἔδειξε τὴν κατοικίαν τοῦ βαρῶνου, καὶ τὸν ἐκέρασε κρασί ἰσπανικὸν ἀγνήσιον καὶ παλιότατον, ἀνεχώρησε μαζί του διὰ τὴν πόλιν, ὅπου, καθὼς σᾶς εἶπα, διέμενεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θεῖος. (Ἐν παρενθέσει, καὶ ὁ θεῖος αὐτὸς δὲν ἔχει πολὺ καλὴν φήμην) θεωρεῖται τοκογλύφος). (Ἐπειτα τὸ τέλος)

KIMON ALKIDHS

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

[Τῇ ἐποχῇ αὐτῇ τῶν λουτρῶν, εὐχαρίστως καὶ ἐπωφελῶς θάναγνῶσκον οἱ φίλοι μας τὰς ἐπομένας γνώσεις καὶ πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἐσταχυολογήσαμεν ἀπὸ τοῦ βιβλίου τοῦ ἱατροῦ καὶ Λαμπρινοπούλου «Τὰ Λουτρά», ἐκδοθέν πέρυσιν ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὡφελίμων Βιβλίων». — Σ. τ. Δ.]

Λουτρὸν καλεῖται ἡ παρατεταμένη ἢ βραχεῖα διαμονὴ τοῦ σώματος ἐντὸς ὑγροῦ τινος. Τὰ λουτρά διαιροῦνται ἀναλόγως τῆς καθολικῆς ἢ μερικῆς ἐμβλαπτίσεως τοῦ σώματος ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ, εἰς γενικά, ἡμίλουτρα, ποδόλουτρα ἢ χειρόλουτρα. Ὡς ὑγρὸν συνήθως χρησιμεύει τὸ ὕδωρ.

Τὸ ὕδωρ ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν ἀρχαίότητα ὡς στοιχεῖον ἀνεκτιμήτου ἀξίας, καὶ τὸ ὁποῖον ὅλαι σχεδὸν αἱ θρησκείαι καθιέρωσαν διὰ τοῦ βαπτίσματος καὶ τῶν ἱερῶν πλύσεων.

Τὰ λουτρά ἄλλως τε ἦσαν γνωστὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ὁ Μωϋσῆς ἀφηγεῖται εἰς τὴν Παλαιὰν Γραφὴν περὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ὡς καὶ ὁ Ὀμηρὸς εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν. Εἶνε δὲ γνωστὴ ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἔπους ἡ παράδοσις τῆς Ναυσικάς, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις μεταβαίνει νὰ πλύνῃ τὰ ἐνδύματα μετὰ τῶν θαλαμηπύλων αὐτῆς καὶ ἔπειτα εἰσέρχεται καὶ λούε-

ται εἰς τὸν ποταμὸν. Τὸ αὐτὸ ἐπραξε καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὅταν μετέβῃ ἐπὶ τὸ πῦρ καὶ ἐκεῖνα ἀνεχώρησαν.

Ἐξ ἄλλου τὸ Βαλανεῖον τῶν ἀρχαίων εἶναι γνωστὸν, καὶ ἦτο ἀπαραίτητον νὰ εὑρίσκηται παρὰ τὸ Γυμνάσιον, ὡς ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἄλλως τε τὸ λουτρὸν ἐθεωρεῖτο ὡς μία τῶν ἱερωτέρων τῆς φιλοξενίας ὑποχρεώσεων.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ρωμαίων ἰδίως ἡ χρῆσις τῶν λουτρῶν εἶχε φθάσει εἰς σημεῖον τελειότητος. Παντοῦ ὅπου ἐγκατεστάθησαν οἱ κοσμοκράτορες ἐκεῖνοι, ἱδρυσαν καὶ λουτρά τῶν ὁποίων ἕγνη σήμερον εἰσὶν σώζοντα καὶ παρ' ἡμῶν. Εἰς τὰς θερμὰς τοῦ Καρακάλλα ἐλούοντο συγχρόνως χίλιοι ἑξακόσιοι ἄνθρωποι, εἰς τὰς τοῦ Διοκλητιανοῦ τρεῖς χιλιάδες, ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνου ἡ Ρώμη εἶχεν ὀκτακόσια καὶ πλέον καταστήματα λουτρῶν.

Ὁ Μωάμεθ ἀφ' ἐτέρου ἐπέβαλε τὰς πλύσεις τὰς σωματικὰς διὰ τοῦ Κορανίου καὶ παρέστησεν, ὅτι δι' αὐτῶν ἐπέρχεται ἡθικὴ ἐξαγνισις. Ἡθοῦντο κατὰ βάθος τὴν σωτήριον ἐπίδρασιν τῶν λουτρῶν καὶ μάλιστα εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ἔπου τὸ ὕδωρ εἶναι διὰ τὸ δέρμα ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος πνεύμονας.

Τὸ πρὶς χρῆσιν τῶν λουτρῶν ὕδωρ δυνατὸν νὰ εἴναι τρέχον ἢ στάσιμον· ἄλλοτε περιέχει καὶ συστατικὰ ἢ εἰς διάλυσιν οὐσίας μεταλλικὰς ἢ ἐπιπροσθέτως ἀρωματικὰς καὶ ἄλλας τοιαύτας. Ἀναλόγως δὲ τῶν οὐσιῶν, τὰ λουτρά διακρίνονται εἰς λουτρά ἀπλοῦ ὕδατος, μεταλλικὰ ἢ ἱαματικά λεγόμενα, ἀρωματικά κ.λ.π. Ἀλλ' ἐνταῦθα θεωροῦμεν ἐπ' ἀναγκῆς, ὅπως προταχθῶσιν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ δέρματος, τῶν ιδιοτήτων καὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, πρὸς ἀκριβεστέραν κατανόησιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐνεργοῦσι τὰ λουτρά ἐπὶ τῆς καθόλου υγείας.

Τὸ δέρμα εἶναι τὸ ἐξωτερικὸν ἐπέμβυμα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μεμβράναν συνεχῇ, πυκνῇ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον στερεάν, ἀναλόγως τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος.

Σύγκειται δὲ ἀπὸ δύο στρώματα, τὸ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὸ κάτωθεν ταύτης, κυρίως λεγόμενον δερμα. Εἰς αὐτό, ἐκτὸς τῶν πολυαριθμῶν ἀγγείων, ὑπάρχουν καὶ μικρὰ στρογγύλα σωματίδια, αἱ ἐπονομαζόμεναι θηλαί, εἰς τὰς ὁποίας καταλήγουν τὰ νεῦρα, διὰ τούτων δὲ ἐκτελεῖται ἡ ἀφή καὶ μεταδίδεται ἡ αἰσθησις τοῦ θερμοῦ, τοῦ ψυχροῦ, τοῦ ὑγροῦ καὶ τῶν ἀντικειμένων ἐν γένει, ὅσα προσπίπτουν εἰς τὴν ἀφήν. Πρὸς τούτοις ἔχει τοὺς ὑδρωτοποιοὺς ἀδένες, αἱτινες ἐκκρίνουν τὸν ἰδρῶτα, καὶ τοὺς σμηγματογόνους, οἱτινες ἀποδίδουν ὑ-

γρὸν τι ἡ μᾶλλον οὐσίαν λιπαράν, σμηγμα καλοῦμενον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὅπως διατηρῇ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὰς τρίχας μαλακάς καὶ ἐμποδίζει τὴν μεταλλειτέραν ἀποξήρανσιν τοῦ δέρματος.

Δύο κυρίως ιδιότητες ἔχει τὸ δέρμα, τὴν ἐκκριτικὴν, τὴν ἀποβολὴν δηλ. ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἐκκρίσιν περιττῶν οὐσιῶν καὶ ἐπιδαδῶν εἰς τὸν ὀργανισμόν, ἥτις καλεῖται διαφύρσις, (διότι δι' αὐτῆς διαφορεῖται καὶ ἀποβάλλεται ἐκ τοῦ σώματος ὁ ἰδρῶς), καὶ ἐξ ἄλλου τὴν ἀπορροφητικὴν ἢ ἀναπνευστικὴν.

Ἐκκρισις ἢ διαφύρσις. — Ὁ ἰδρῶς ἐκκρινόμενος ἐξέρχεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς ἐπιδερμίδος καὶ διαπνέεται ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ κερατίνου στρώματος αὐτῆς, διὰ τοῦτο καὶ τὸ δέρμα εἶναι ὑγρὸν. Ἡ κατάστασις αὐτῆς τοῦ δέρματος εἶναι ὡφέλιμος εἰς τὴν υγείαν, διότι διατηρεῖ μετρίαν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑγρὸν ἐξατμίζεται, καὶ οὕτω δροσίζει τὸν ὀργανισμόν.

Ἡ ιδιότης αὐτῆς τοῦ δέρματος ὅσον πολὺτιμος εἶναι, καθότι δι' αὐτῆς τὸ σῶμα ἀντιπαλαίει κατὰ τῆς ὑπερνηγμένης θερμότητος, τῶν καὶ ἐπικίνδυνος ἀποβαίνει, ὅταν ἡ ἐξατμισις αὐτοῦ συμβῇ αἰφνίδιος καὶ ἰσχυρά. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρακωλύεται ἡ ἄμσος ἐκκρισις τοῦ ἰδρῶτος, τὸ σῶμα ψύχεται ὑπερβολικῶς καὶ ἐπακολουθοῦσι δυσάρεστοι συνέπειαι.

Ὅ,τι ὡς ἰδρῶς διαφορεῖται ἐκ τοῦ δέρματος, αὐτὸ τοῦτο, ἀλλ' εἰς ἡγῆμένην κατάστασιν διαπνέεται καὶ κατὰ τὴν ἀδηλον λεγομένην διαπνοήν.

Ὅσον δὲ περισσώτερον ἐλευθέρω εἶναι αὐτὴν, τόσο μᾶλλον σταθερὰ καὶ ὁμοίμορφος διατηρεῖται ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος, τόσο ἐυκολώτερον ἐξ ἄλλου ἀπαλλάσσεται τοῦτο ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος τῆς ἐσθῆν ἢ ἐξῶθεν προσερχομένης. Ἀνάγκη λοιπὸν παρίσταται, ἡ διαπνοὴ τοῦ δέρματος νὰ μὴ παρεμποδίζεται, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατόν ἐλευθέρως καὶ τακτικῶς νὰ τελῇται. Οἱ πόροι νὰ τηρῶνται ἀνοικτοὶ καὶ ὅλαι αἱ λειτουργίαι τοῦ δέρματος ἐλευθέρως νὰ ἐνεργῶσι.

Ἀπορροφήσις ἢ ἀναπνοή. Ἐνῶ ἡ διὰ τοῦ δέρματος ἀπορροφήσις τῶν ἀε-

ρίων ἐκτελεῖται ἐυκόλως (δηλ. εἰδὸς τι δερματικῆς ἀναπνοῆς, δι' ἧς προσλαμβάνει τὸ σῶμα ὀξυγόνον καὶ ἀποβάλλει ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἀναπνοὴ αὕτη παραβαλλομένη πρὸς τὴν τῶν πνευμόνων εἶναι ἐλαχίστη), ἡ τῶν ὑγρῶν ὅμως εἶναι πολὺ δυσχερὴς, ἂν μὴ ὅλας ἀδύνατος. Καθότι τὸ ἀνώτατον τοῦ δέρματος στρώμα, ἡ ἐπιδερμὶς, ἀποτελουμένη ἐκ κερατίνης οὐσίας, στερεῖται ἀγγείων, δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ἀπορροφήσῃ καὶ μεταδώσῃ ὑγρὰς οὐσίας εἰς τὸ ὑπ' αὐτὴν στρώμα, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὡς ἐκ τῆς ἀφθονίας τῶν ἀγγείων αὐτοῦ, δύνανται ἐυκόλως νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸν ὀργανισμόν. Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπορροφᾷ, ὡς οὐσα ὅμως λίαν ὑγροσκοπικῆς, διαποτίζεται ἐυκόλως, καὶ τότε συμβαίνει τὸ φυσικὸν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον καλεῖται διαπιδύσις διὰ μέσου τοῦ δέρματος, τούτεστι συγκοινωνία τῶν ὑγρῶν τοῦ ὀργανισμοῦ μετ' ἐκείνου ὅπερ περιβάλλει τὸ σῶμα, ἥτις γίνεται ἀναλόγως τῆς διαφορῆς πυκνότητος.

Διὰ τοῦ δέρματος, ὡς προελέχθη, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σώματος σημαντικὴ ποσότης ὑλικῶν οὐσιῶν. Ἡ τοιαύτη διάπνοια μᾶς ἀπαλλάσσει ὅλων ἐκείνων τῶν μορίων, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν καῦσιν καὶ φθορὰν διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ζωῆς, καὶ ἀπέδωσαν ἄχρηστα. Διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον εἶναι, ὅπως ἐκεῖθεν ἀποσύρῶνται διὰ τῶν πλύσεων ἢ τῶν λουτρῶν, καὶ πρὸς εὐχερεστέραν διέξοδον τῶν νεωστὶ ἐξερχομένων τοιούτων.

Ἐκτὸς τούτου, τὸ δέρμα εἶναι τὸ ὄργανον τῆς ἀφῆς, μιᾶς ἀπὸ τὰς πλέον χρησίμους αἰσθήσεις, διότι πολλαπλασιάζει τὰς σχέσεις μας μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἀντικειμένων, καὶ ἰδίως μετὰ τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἐν τῇ καταστάσει τοῦ δέρματος ἐξαρτᾶται ἡ μεγαλειτέρα ἢ μικροτέρα προδιάθεσις τοῦ σώματος εἰς τὰς νόσους. Ὅταν τοῦτο εἶναι ἐξησθενημένον καὶ ἄτονον, καθίσταται λίαν εὐαίσθητον. Ἡ ἐλαχίστη ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολή, τὸ ἐλάχιστον ῥεύμα ἀέρος ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτοῦ δυσμενῶς, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τὸ σῶμα, τοιουτοτρόπως δὲ τὸ δέρμα ἀποβαίνει ἀληθῶς ζωπτανὸν βαρόμετρον.

«Ὁ Γκουλδάν εὑρέθη τὰ μεσάνυχτα...»

Τὸ δέριμα χρησιμεύει σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅπως διακρατῇ τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ τῶν δυνάμεων καὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὁργανισμοῦ. Ὅσον δραστηριώτερον λειτουργεῖ, τόσο περισσότερο προφυλάττει τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀσθενείας, καὶ ἰδίως τὰς καταρροϊκάς.

Τὸ δέριμα ἀποτελεῖ ἐν συνόλῳ μίαν ἀπὸ τὰς κυριωτέρας πηγὰς τῆς ἐπανορθώσεως τῆς υγείας καὶ τὸ κύριον ἀτόκτρον, ἐν ᾧ ἀπεικονίζονται αἱ κρίσεις τῶν νόσων, δηλ. αἱ κρίσιμοι ἐκείναι περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ θεραπευτικὴ δύναμις τῆς φύσεως παλαίει κατὰ τῶν ἀσθενειῶν. Τοιούτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ δέριμα εἶνε διαχωρητὸν καὶ λειτουργεῖ δραστηρίως, δύναται τελειότερον καὶ εὐκόλως νὰ νύξῃ εἰς τὰς νόσους, καὶ νὰ παλλάσσεται αὐτῶν καὶ ἄνευ πολλάκις τῆς ἰατρικῆς βοήθειας.

Ὅθεν ἐπιβάλλεται ἵνα τὸ δέριμα διατηρητῇ εἰς ἄκραν καὶ διηνεκὴ καθαριότητα, τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν λουτρῶν καὶ τῶν πλύσεων ἐν γένει, ὅπως μὴ ἀποφράσσονται οἱ πόροι αὐτοῦ καὶ ἀδυνατῇ νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπαρκῶς τὰς σπουδαιότητας αὐτοῦ λειτουργίας. Ἐξ ἀπαλῆς δὲ ἡλικίας πρέπει πᾶς τις νὰ συνειθίσῃ νὰ καθαρίζῃ τὸ δέριμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐνεργῇ ἐλευθέρως. Ὁφείλει δὲ νὰ θεωρῇ αὐτὸ ὄχι μόνον ὡς προφυλακτήριον τοῦ ὅλου σώματος ἀπὸ τῶν ἐπηρεάσεων τῆς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὡς ἐν ἀπὸ τὰ οὐσιωδέστερα τοῦ σώματος ὅργανα, ἄνευ τῆς συνεχοῦς καὶ δραστηρίας ἐνεργείας τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ υγείαν.

Γ. Δ. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, ἰατρός

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ Ε. FERNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἀνέτως ἐγκαθιδρυμένοι πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ ἐστιατορίου τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὁ Αὐγουστος Δυμποῦ, — δεκαεπτὰ ἔως δεκαοκτὼ ἐτῶν, κατατομὴ νεαροῦ Ναπολέοντος, σῶμα γερὸν, παιδικὸν ὕψος ἀγαθώτατον, ἀπολυτῆριον Γυμνασίου μὲ «ἄριστα» καὶ προετοιμασία ἐγγραφῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, — ὁ Αὐγουστος ἐφύλλομέτρει μὲ τρυφερωτάτην προσοχὴν τὴν ἐκ γραμματισμῶν Συλλογὴν του.

Ὁ Αὐγουστος εἶνε «γραμματοσυλλέκτης» μέχρι μυελοῦ ὀστέων. Τὸ ἀβλαβὲς αὐτὸ πάθος καὶ τὸ τοῦ ψαρεύματος διαμοιράζονται τὴν καρδίαν του καὶ τὴν κατὰ τὸν του, κατὰ τὰς ἐποχὰς.

Τὸν γειμῶνα, εἰς τὸ Παρίσι, τὴν ἀπασχολοῦν τὰ γραμματισμὰ τὸ θέρος ὅμως, τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ ψαρεύματος.

Εὐρισκόμενος εἰς τὸ Μπουρμπῶν, τὴν πατρικὴν ἐξοχὴν, σπανίως ὁ Αὐγουστος ἐμφανίζεται εἰς τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος. Διότι ἡ αὐγὴ τὴν εὐρίσκει συχνότατα ἔξω, ποδηλατοῦντα ἤδη πρὸς τὴν Λεϊγῆρα ἢ πρὸς τὰ «γοῦρα», τὰς μικρὰς λίμνας, τὰς πλήρεις ἰχθύων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐγκυελίζων ὁ ποταμός.

Τίποτε δὲν τὸν ἀναχαιτίζει, τίποτε δὲν τὸν ἐπαναφέρει ὀπίσω, εἰμὴ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ προσέγγισις τῆς νυκτός. Καταρτὰται τὰς βροχάς, καὶ συγχρόνως τὰς εὐλογεῖ: τὰ ψάρια «τσιμποῦν» τόσο καλὰ τὰς θυελλώδεις ἡμέρας!

Ἀλλὰ κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον τοῦ ἔτους, — ἀρχὰς Ἰουλίου, — εἰς τὴν Συλλογὴν ἀφιερώνει ὅλας τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, ἀναμένων τὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀναχώρησιν.

Ὁ Αὐγουστος ἔχει ἤδη συλλέξῃ περὶ τὰ διεξίλια γραμματισμὰ. Ὅλας τὰς σειράς, τὰς ὁποίας δύναται τις νὰ προμηθευθῇ ἐπιτοπίως, δι' ἐρευνῶν εἰς τὰς παλαιὰς ἀλληλογραφίας καὶ τὰ οἰκογενειακὰ ἀρχεῖα, τὰς ἔχει τώρα εἰς τὸ ὠραῖον Λευκάριό του σχεδὸν πλήρεις: τὰ κενὰ θὰ συμπληρωθοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ μακροχρόνιων ἀνταλλαγῶν.

Ὅ,τι τὴν ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, εἶνε τὸ ξένα ἐνάρθμα γραμματισμὰ (timbres-taxe). Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τμήματος τούτου τῆς Συλλογῆς, χρησιμοποιεῖ ἀπὸ τινος ὅσῃν ἐφευρετικότητά τῷ ἐχάρισεν ἡ φύσις.

Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τῷ ἐχάρισε πολλήν! Μετὰ δοκιμὰς ἐνὸς ἢ δύο ἐτῶν, κατώρθωσε νὰ τελειοποιήσῃ ἐν εὐφύας του τέχνησιν. Καὶ τώρα τὸ μεταχειρίζεται μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην: οὐδέποτε ἀποτυγχάνει. Ἴδου αὐτό:

Ἐσοφίσθη νὰ γράφῃ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν πρὸς πρόσωπα φανταστικά, ἀνύπαρκτα, ἀλλ' ἔχοντα ὄνομα κάπως ἀληθοφανὲς καὶ σύνθητες εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἐπόθει τὰ γραμματισμὰ. Εἰς τὴν ἀρχὴν, περιωρίζετο εἰς ἐπιστολάς κοινὰς, ζητούσας ἢ διδούσας κάποιαν πληροφορίαν ἐντελῶς ἐστερημένην ἐνδιαφέροντος. Τὰς ἔστειλε μὲ γραμματισμὸν ἀνεπαρκῆ, καὶ ἐπειδὴ φυσικὰ τὸ φανταστικὸν πρόσωπον δὲν θὰ εὐρί-

σκετο ποτέ, τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς ξένης χώρας θὰ τοῦ τὰς ἐπιστρεφῇ, φορτωμένον μὲ σφραγίδας κ' ἐνάρθμα γραμματισμὰ. (*)

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς δὲν τῷ ἐπεστρέφετο παρὰ μία εἰς τὰς δέκα.

Διατί ἀρά γε;

Ὁ Αὐγουστος δὲν ἤμπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ ἀπέδωκεν εἰς κάποιαν κακοτυλίαν, ἐκ τῶν μυρίων αἱ ὁποῖα καταδιώκουν ἕνα ταχυδρομικὸν σάκκον ταξιδεύοντα. Ἀλλ' ἡ περίπτωσις ἐγένετο ὁλον ἐν συγχρόνῳ, καὶ θὰ προήρχετο βεβαίως ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν.

Ἐπιτέλους ὁ Αὐγουστος ἐσκέφθη, ὅτι τὸ κείμενον τῶν ἐπιστολῶν του δὲν ἦτο ἴσως ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον. Τὰ γραφεῖα τῶν «ἀνεπιδότων» ἐποῦ κατέληγον, βλέποντα τὸ ὅλως κοινὸν περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, καὶ κρίνοντα ὅτι δὲν ἤξιζαν τὸ γραμματισμὸν τῆς ἐπιστροφῆς, θὰ τὰς ἔρριπτον εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

Ἐπρεπε νὰ ἐπινοήσῃ κάτι καλλίτερον, νὰ τελειοποιήσῃ τὸ σύστημά του, — καὶ τὸ κατώρθωσε:

Πάντοτε μὲ ἀνεπαρκῆ γραμματισμὸν, διὰ νὰ εἶνε ἐξοφλισμένη ἡ ἐπίθεσις τῶν ξένων ἐναρίθμων εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀφίξεως, ἡ ἐπιστολὴ ἀπηυθύνετο τῶρα πρὸς κάποιον φανταστικὸν συγγενῆ, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη ἐφαίνετο εἰς τὴν ὑπέρτατον βαθμὴν ἐνδιαφέρουσα τὸν Αὐγουστον.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν τὸ μεγαλοφυὲς αὐτὸ τέχνησιν, οὐδεμία ἐπιστολὴ ἐχάνετο.

Τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον, βλέπον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρὰς ὑποθέσεως καὶ ἔχον κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς του, τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀποστολέως — 244, boulevard Saint-Germain, Paris, — τῷ ἐπέστρεφε πάντοτε εὐσυνειδήτως καὶ ἀσφαλῶς τὴν ἀνεπίδοτον ἐπιστολήν, (μεθ' ὅλας, ἐννοεῖται, τὰς ἀποτυχούσας ἐρεῦνας καὶ ἀποπείρας πρὸς ἐπίδοσιν). Μετὰ χρόνον μᾶλλον ἢ ἥττον μακρόν, ὁ Αὐγουστος ἔδωκε τὰς ἐπιστολάς νὰ τῷ ἐπαίρυνται πλήρεις σφραγίδων καὶ ἐναρίθμων γραμματισμῶν.

(*) Ὅ: γνωστὸν, ὅταν μία ἐπιστολὴ σταλῇ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν μὲ ἀνεπαρκῆ γραμματισμὸν, ἐπιτίθεται τὸ ἐλλείπον εἰς ἐνάρθμα γραμματισμὰ, εἰσπραττά ὑπὸ τοῦ παραλήπτη. Ὅταν δὲ ἀρνηθῇ νὰ πληρώσῃ ἢ δὲν εὐρεθῇ ὁ παραλήπτης, ἡ ἐπιστολὴ ἐπιστρέφεται πρὸς τὸν ἀποστολέα.

«Κύριε Αὐγουστε! ἕνα γράμμα!...» (Σελ. 289, στ. 6'.)

Ἐπλήρυνε περιχαρῆς καὶ πρόθυμος τὸ «περιπλέον», καὶ προσέθετε, ὅχι ὀλιγώτερον περιχαρῆς, τὰ νέα ἀποκτήματα εἰς τὴν Συλλογὴν του.

Τώρα εἶχεν εἰς τὴν δρόμον, διεσπαρμένους ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, δώδεκα τοιαύτας ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον.

Ἦξευρεν ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποῦ ἐπερνοῦσεν ὁ ταχυδρομικὸς διανομέας. Ἄν, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ θυρωρὸς ἀργούσε νὰ ναιάβασῃ τὸ ταχυδρομεῖον, ὁ Αὐγουστος ἐξαπέλυε τὸν θαλαμηπόλον τοῦ πατρὸς του, ἢ ἐροβολοῦσεν ὁ ἴδιος τὰς κλίμακας τῶν τριῶν πατωμάτων, ποῦ τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ θυρωρεῖον.

— Γράμμα ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν;

Ὁ ἀγαθὸς Ἀντώνης, γέρον ὑπρέτης, ὑπηρετῶν τὴν οἰκογένειαν πολὺ πρὶν ἔλθῃ εἰς τὴν κόσμον ὁ Αὐγουστος, κατηντησεν ἐπιτέλους νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ ὁ ἴδιος προσωπικῶς διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν, ἡ ὁποία ἐξήπτε τόσο τὴν ἀνυπομονήσιν τοῦ νεαροῦ τοῦ κυρίου.

Ἀλλ' εἰς μάτην ἐβασάνιζε τὴν νοῦν τοῦ διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον τύχην, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον αἱ τόσο ἀγωνιωδῶς ἀναμενόμεναι ἐπιστολαί: Ὁ Αὐγουστος ἐξέσχιζε τὴν φάκελλον, ἀπέσυρε τὸ περιεχόμενον φύλλον χάρτου, καὶ γωρὶς διόλου νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, τὸ ἔκαμνε σφαῖραν καὶ τὸ ἔρριπτεν εἰς τὴν ἐστίαν.

— Περίεργο πρᾶγμα! μὰ πολὺ περίεργο! ἐσυλλογίζετο ὁ δυστυχὴς Ἀντώνης. Ἐγώ, ὅσες φορές παῖρνω γράμμα, πρῶτα τὸ διαβάζω, καὶ ἔπειτα, ἂν εἶν' εὐχάριστο, χαίρουμαι. Ὁ κύριος Αὐγουστος οὔτε νὰ τὸ κυττάξῃ καταδέχεται, καὶ ὅμως φαίνεται χαρούμενος σὰν νὰ ἐκληρονόμησεν ἑκατομύρια!

Ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν ἐσπευδε νὰ παραλαβάνῃ τὸ ταχυδρομεῖον, ὑπέκρυπτε κάτι ἀπὸ τὴν ἀνικανοποίητον αὐτὴν περιέργειαν.

— Γὰρ νὰ ἰδοῦμε, τὸ ἴδιο θὰ κάμῃ καὶ σήμερον; ἐσυλλογίζετο ὁσάνκις κανὲν ἀπὸ τὰ γραμματισμὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχε μάθῃ ἐπιτέλους νὰ γωρὶζῇ, τὸν ἐπληροφόρει ὅτι ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἀρχίζει ἡ παρούσα περιπέτεια, ἐν ᾧ ὁ Αὐγουστος, μὲ τὸν φακὸν ἀνὰ χεῖρας, πότε ἐκύτταζε τὴν Συλλογὴν του, πότε συνεβουλεύετο τὴν κατάλογον, γράφων ἐδῶ μίαν σημείωσιν, θέτων ἐκεῖ ἕνα ἀριθμὸν, καθ' ὅλοκληρίαν ἀπερροφώμενος καὶ μὴ αἰσθανόμενος τὸν παρεργόμενον χρόνον, ὁ Ἀντώνης, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, κατήλθε νὰ παραλάβῃ τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἠκούσθη μετ' ὀλίγον ἀναβαίνων δύο δύο τὰ σκαλοπάτια, καὶ ἀπὸ τὸν προθάλαμον ἀκόμη ἐφώνησεν ἀσθμαίνων καὶ

σειῶν θριαμβευτικῶς πελώριον φάκελλον: — Κύριε Αὐγουστε! ἕνα γράμμα!.. Δὲν ἐρεϊνάζετο νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο: διότι δὲν ἀνῆγγελλεν οὕτως εἰμὴ μόνον τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Αὐγουστος ὤρμησε μ' ἐν πῆδημα εἰς τὴν θύραν καὶ ἀρπάζων ζωηρῶς τὴν ἐπιστολήν:

— Τελοςπάντων! ἀνέκραξε κ' ἐγὼ εἶχα ἀπεκτισθῇ πᾶς πῶς θὰ λάβω ἀπὸ... Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του.

Ἡ μεγάλη ἐκπληξίς τὸν ἐμαρμάρωσε.

Δύο τακτικὰ γραμματισμὰ ἐκόσμουν τὸν φάκελλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γραμμένη ἡ διεύθυνσίς του διὰ χαρακτῆρος ἀγνώστου.

Οὔτε σφραγὶς δηλοῦσα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ διήλθεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῶν ἀνεπιδότων, οὔτε ἐνάρθμα γραμματισμὰ, οὔτε τίποτε.

Πότος λοιπὸν ἤμπορούσε νὰ τῷ γράφῃ ἀπὸ τὴν Ρώσσιαν;

Μὲ πυρετώδη χεῖρα ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον καὶ ἀπέσυρεν ἐξ αὐτοῦ φύλλον χάρτου γραμμένον κατὰ τὸ ἥμισυ μὲ πυκνὰς γραμμάς, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ ἀναγινώσῃ...

Ὅσον ἐπροχωροῦσεν ἡ ἀνάγνωσις, τόσο τὸ πρόσωπόν του ἡλλοιοῦτο ἀπὸ ἀπορίαν, ἀπὸ ἐκπληξιν καὶ σχεδὸν ἀπὸ τρόμου...

Ἐμεινεν οὕτως ἐπὶ δύο λεπτά, ἀκίνητος, βλοσυρὸς, χωρὶς νὰ ποστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὰς μοιραίας ἐκείνας γραμμάς.

Τέλος, ἀφοῦ ἐπέστη ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ἐκεῖ, ψηλαφητὸν, ἀφοῦ ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ ἴδιος τὸ εἶχε προκαλέσῃ καὶ ὅτι ἡ ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ὑποστῇ, κατελήφθη ὑπὸ ἐξάλλου ὀργῆς, ἐκτύπησε τὸ κεφάλι του, καὶ κατηράσθη τὴν τύχην, ἡ ὁποία τοῦ ἔπαιζε τέτοιον παιγνίδι...

Ὁ Ἀντώνης τώρα καὶ τώρα δὲν ἐννοοῦσε τίποτε! Ὁ νεαρὸς τοῦ κυρίου

ἀνέγνωσε σήμερον τὸ γράμμα του καὶ ἐγινεν ἔξω φρενῶν! Καθηλωμένος πλησίον τῆς τραπέζης καὶ κυττάζων μὲ ἀπορίαν τὸν Αὐγουστον ὁ γηραιὸς ὑπηρετὴς δὲν ἐσκέπτετο πλέον νὰ ποστρεθῇ.

Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκρήξεως, ὁ Αὐγουστος κατ' ἐπεσε εἰς τὸ καθίσμα του, ἀδρανῆς καὶ ἐξηντλημένος.

— Ἀχ, κύριέ μου! καλλίτερα νὰ τὸ ρίχνατε καὶ αὐτὸ στὴ φωτιά, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσετε! συνεβούλευσε κατόπιν ἐορτῆς ὁ Ἀντώνης.

« — Νὰ περιμένω, ! ἀνέκραξεν ὁ Αὐγουστος... » (Σελ. 290, στ. 6'.)

Ὁ Αὐγουστος ἐστράφη πρὸς τὸν θαλαμηπόλον θυμωμένος.

— Ἀ! ἔτσι νομίζεις τοῦ λόγου σου; εἶπε μὲ ὕψος τραγικόν.

Ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἀντώνη, ἂν ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν, — ἂν ἔκαie τὴν ἐπιστολήν χωρὶς νὰ τὴν ἀναγινώσῃ...

— Ὁραία δουλειά! ἐψιθύρισε, κυττάζων ἀκόμη τὸν ὑπρέτην, ἀλλὰ μ' ἔκφρασαν τώρα διαφορετικῶς: εἶχεν ἰδῇ τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν ἀστείαν του ὄψιν, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἐξερράγῃ εἰς γέλωτα.

— «Ωστε λοιπόν, ήρώτησεν ο 'Αντώνης ἀναπνέων θυρυβωδῶς, τὸ γράμμα αὐτὸ... δὲν εἶνε κανέναν δυστύχημα;

— Δυστύχημα; ἔ, ὅχι, δά! εἶνε ὅμως φασαρία! ἀπήντησεν ἀνιγματοδῶς ὁ νέος.

Καὶ ἐξάρωσε πάλιν τὸ μέτωπον, καὶ ἀνέλαβε τὴν λυπημένην του ὄψιν.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶχεν ἀδίκον. Ἰδοὺ τί τῷ ἔγραψεν ὁ ἐκ τοῦ 'Εξωτερικοῦ ἀπρόοπτος ἀνταποκριτής του!

«Πολυαγαπημένε μου ἐξάδελφε,

«Πιστεύσατε ἐπὶ σᾶς εἶμαι τὰ μέγιστα εὐγνώμων διὰ τὴν τὸσον εὐγενῆ πρόσκλησίν σας.

«Πρὸ πολλοῦ τὸ ὕπνιον μας εἶνε νὰ γωρίσωμεν τὴν Γαλλίαν καὶ προπάντων τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ τὸ ταξίδιον θὰ μᾶς ἐστοίχιζε τόσον ἀκριβά, ὥστε ἡ ἐρῶνσις μᾶς συνεδούλευε νὰ τὸ ἀναβάλωμεν δι' ἀργότερα.

«Ἡ φιλοξενία, τὴν ὁποίαν μᾶς προσφέρετε μετὰ τόσον φιλόφρονος ἐπιμονῆς, ἀφαίρει ὅλας τὰς δυσχερείας καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ γνωρίσωμεν ὅχι μόνον ἓνα λαμπρὸν συγγενῆ, τοῦ ὁποίου οὔτε κἂν ὑποπτεύαμεν τὴν ὑπαρξίν, ἀλλὰ καὶ τὴν θαυμαστήν σας πρωτεύουσάν. Ἡ χαρά μας διὰ τοῦτο εἶνε ἀκράτητος καὶ σπεύδωμεν σήμερον νάναχωρήσωμεν.

«Ἡ παρούσα ἐπιστολὴ θὰ προηγηθῇ ἡμῶν ὀλίγας μόνον ὥρας.

«Πρὶν σᾶς ὀρίσω τὸν χρόνον τῆς ἀφίξεώς μας, ἠθέλησα νὰ λάβω ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, ὥστε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου νὰ μὴ καθυστερήσῃ διόλου ἡ ἐργασία εἰς τὸ κτήμα, τοῦ ὁποίου ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω τὴν διεύθυνσιν.

«Ἐπιφυλασσόμενος νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ αἰσθηματά μου καὶ προφορικῶς, σᾶς παρακαλῶ, πολυαγαπημένε μου ἐξάδελφε, νὰ δεχθῆτε τὴν ἐκφράσιν τῆς ἀφοσιώσεώς μου καὶ τῆς βαθυτάτης μου εὐγνωμοσύνης,

«Ὅπως Ὑμέτερος

«ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΚΟΡΠΑΝΩΦ»

— Νὰ μὴ τὸ ἐδιάβαζα;! ἐπανέλαμβανεν ὁ Αὔγουστος. Αὐτὸς ὁ Ἀντώνης λέγει, ὅτι τοῦ κανίση... Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπα τὰ μούτρα του, ὅταν θάνοιγε τὴν θύραν 'ς ἓνα ξένον, ὁ ὁποῖος (ἀ τοῦ ἔλεγεν ἔξωθεν: «Εἶμαι ὁ ἐξάδελφος ἀπὸ τὴν Ρωσίαν!»

Ἐξάδελφος!

Διὰ ποίας μοιραίας συμπώσεις, μία ἐπιστολή, ἀπὸ τὰς στερεοτύπους ἐκείνας τοῦ Αὔγουστου, ἐπιγεγραμμένη μετὰ τὸ ὄνομα Κορπανῶφ, ἐπῆγγε νὰ εὕρῃ ἓνα ἄνθρωπον φέροντα τὸ ἴδιον ὄνομα καὶ κατοικοῦντα ἀκριβῶς εἰς τὴν πολίχνην Βιρτζοβίτσαν, ἐνῶ, διαμονὴν καὶ ὄνομα, ὁ Αὔγουστος τὰ εἶχε γράψῃ ὅπως κατὰ τύχην!...

Ἦθελε λοιπὸν νὰ διασκεδάσῃ εἰς βάρος τοῦ ἡ κυρία Σύμπωσις;...

«Καὶ ἔρχονται! ἐστὲναζεν ὁ ἀτυχὴς συλλέκτης» δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔρχονται!... Εἶνε τώρα στὸ δρόμο... τὸ τράνθι ταξιδεύει... ἀπόψε θὰ εἶνε ἐδῶ... Ποιὸς; πόσοι;... Ὅλη ἡ οἰογένεια ἴσως. Ὁρισμένως ὅμως, ὁ πολὺ ἀφελὴς αὐτὸς Κορπανῶφ μπόρουσε νὰ φέρῃ τὴ γυναικά του στὸ σπίτι!...

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ. Καὶ ὁ Αὔγουστος ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ συμβουλὴν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του: συμβουλὴν καὶ βοήθειαν. Οἱ δύο μαζὶ θὰ ἦσαν ἰσχυρότεροι νὰ ἐξευμενίσουν τὴν δικαίαν δυσἀρέσκειαν τοῦ κ. Δυμπούα, ὅταν θὰ ἐμάνθανε πότους ξένους ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῇ...

«Ὅταν ὁ Αὔγουστος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του, — ὡραίας νεανίδος εἰκοσιδύ ἑτῶν, μελαγχροίνης, μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς, πνευματώδεις καὶ εἰρωνας, — ἡ Ἐδὶθ ἔγραψεν ἐπιστολάς.

Ἀναγνώρισαν τὸ βῆμα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, χωρὶς νὰ διακοπῇ, τῷ εἶπεν:

— Ἀναγγέλλω τοὺς θριάμβους σου εἰς ὅλην τὴν οἰογένειαν, καθὼς καὶ τὴν προσεχῇ μετὰδασίν μας.

Ἐπειτα, δεικνύουσα μετὰ τὸ ἄκρον τῆς πέννας τῆς τρεῖς ἐπιστολάς, σφραγισμένας ἤδη:

— Δύο λεπτὰ ἀκόμη, περίμενε.

— Νὰ περιμένω;! ἀνέκραξεν ὁ Αὔγουστος μετὰ θρηνώδη φωνήν. Τί λὲς ἐκεῖ! Τὰ λεπτὰ γιὰ μένα εἶνε ὥρες σήμερα!

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

— Ποτὲ λοιπὸν δὲν θὰ γίνῃς γυναικά του; ἠρώτησεν ὁ Γκα'Ντού.

— Ποτέ... μὰ ποτε!...

— Τότε... θέλεις... νὰ γίνῃς... δική μου;

— Καίμενε Γκα'Ντού!... Εἶνε ἀδύνατο!

— Ἐξέρω.... Ὁ πατέρας μου.... Οἱ Μπατεμπέλοι.... Δὲν εἶσαι παρὰ μιά σκλάβαν... ἐχθρά μας... Ἀλλὰ...

— Ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε, μπροστὰ 'ς ἓν ἄλλο πού δὲν ξέρεις.

— Τί ἄλλο;

— Νά! εὖ εἶσαι τόσο σχεδὸν μακρὰ ἀπὸ ἐμὲ, ὅσον ἐγὼ ἀπὸ τὸν κύριον Τζάκ... Ὅχι, δηλ. τόσο μακρὰ, ὅχι... Μὰ πάλι ἡ ἀπόστασις εἶνε μεγάλη, ἀπέραντη.

— Καὶ ὅμως!... Εἶσαι γενναία στὸν πόλεμον. Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι δειλός... Δὲν

ἔχεις καθόλου περιουσία κ' ἐδούλευες... Ἐδῶ θὰ στολίζεσαι καὶ θὰ κάθουσαι... Σκλάβαν τῶν Μπαχίς Μπέ, θὰ γίνῃς βασιλοπούλα κ' ἔπειτα βασίλισσα τῶν Μπατεμπέλων.

— Βασιλοπούλα... δηλαδή γυναικα τοῦ βασιλέπουλου... ἔπειτα βασίλισσα, ὅταν δὲν θὰ εἶνε πιά ὁ πατέρας σου. Νά... ἀλλὰ... δὲν ξέρεις ἀκόμη ἐκεῖνο πού μᾶς χωρίζει! Νὰ γνωρισθῶ, νὰ ζήσω μετὰ τοὺς Λευκοὺς, κ' ἔπειτα νὰ τοὺς ἀφίσω; Νὰ μάθω τὴ γλῶσσά τους, τὴ σοφία τους, τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης τους, τοὺς τρόπους τους, καὶ νὰ ξαναγορίσω στὴν πρώτη μου ἀμάθεια, στὴν παλῆά μου βαρβαρότητα; Ὅχι, δὲ θὰ μπόρῃς ποτέ! Εἶνε τόσα ἐμπόδια...

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ τὰ ἐμπόδια; διέκοψεν ὁ Γκα'Ντού. Καὶ εἶνε πάλι τόσο κλειστή αὐτὴ ἡ Ἐπιστήμη, πού νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ εἰσχωρήσῃ;

Ἡ Ὁ'Δάλια, σκεπτική, δὲν ἀπεκρίθη.

— Μοῦ ἔλεγες πῶς οἱ Λευκοὶ σου εἶνε μεγάλοι καὶ δυνατοί. Κρατοῦν λοιπὸν μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὸ μεγαλεῖό τους καὶ τὴ δύναμίν τους;

— Ἀπεναντίας, ποθοῦν νὰ διὰδίδουν τὰς γνώσεις των, νὰ μαυθάνουν εἰς τοὺς ξένους τὴν γλῶσσά των καὶ νὰ τοὺς κάμνουν νάγαποὺν τὴν μακρυνὴν των πατρίδα.

— Τότε λοιπόν; «Ἀμα κρατῆς γιὰ τὸν ἑαυτό σου ὅ,τι σ' ἔμαθαν, δὲν τοὺς μιμεῖσαι! Αὐτοὶ θὰ σ' ἐσυμβούλευαν νὰ μὲ περιφρονήσῃς; Καὶ ἂν ἦταν ἐδῶ ὁ κύριός σου, θὰ σοῦ ἔλεγε νὰ μὲ ἀποκρούσῃς;

Ἡ Ὁ'Δάλια ἐγούρλωσε τὰ μάτια τῆς.

Νὰ γίνῃ γυναικα τοῦ ἄρπαγός τῆς;.. Πόσον ἡ ιδέα αὕτη ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς.

Ὁ Γκα'Ντού ἐπέμεινε:

— Ἄν μ' ἐγνώριζε ὁ κύριός σου, ἂν ἤξευρε τὸν πόθο μου, τί θὰ σ' ἐσυμβούλευε;

— Ὁ κύριος Τζάκ;... Δὲν ξέρω... Ἐξέρω μόνον, πῶς σὲ κάθε περίστασι συλλογίζεται: «Ποῦ εἶνε τὸ καλὸν; πού εἶνε τὸ καλὸν; Ποῦ εἶνε τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος;»

Καί, προσφέρουσα μίαν-μίαν φράσιν, ἡ Ὁ'Δάλια ἐσυλλογίζετο τὴν βαθεῖαν των ἐννοιαν.

— Ἐτσι θὰ ἐσυλλογίζετο; ἀνέκραξεν ὁ Γκα'Ντού. Μπράβο του! εἶνε καλὸς καὶ ἄξιος ὁ Λευκός σου! Γιατί τί εἶνε τὸ καλόν, Ὁ'Δάλια; Ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ πῶ: Εἶνε νάγαπᾷς ὅπου σ' ἀγαποῦν. Καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων; Νά, νὰ γίνῃς γυναικά μου καὶ νὰ κάμῃς εὐτυχισμένους τοὺς μέλλοντας ὑπηκόους μου.

Κ' ἐγὼ μαζὶ σου θὰ προσπαθῶ νὰ τοὺς κάμνω εὐτυχισμένους. Καὶ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος; Νὰ γίνῃς ἐδῶ βασιλοπούλα καὶ βασίλισσα. Γιατί ἀφοῦ εἶσαι φίλη τῶν Λευκῶν, πού εἶνε φίλοι τοῦ Ντα'Σαγκουί, θὰ προστατεύσῃς μ' αὐτοὺς τὴ φυλή μας καὶ ἡ βοήθειά των, ἡ συμμαχία των, θὰ εἶνε ἡ δύναμίν μας.

— Τί φρόνιμα πού μιλάς, Γκα'Ντού! Μὰ πῶς σοῦ ἦλθαν ἔξωθεν τόσο μεγάλες ιδέες;

Ὁ Γκα'Ντού τὰ ἔχασε καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ποιὸς σοῦ τὰς ὑπαγόρευσε;

— Κανεῖς... Εἶνε ἀφότος σὲ γνωρίζω...

Ἡ Ὁ'Δάλια ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι.

— Εἰς τὸ ἐξῆς, εἶπεν ὁ Γκα'Ντού, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὰ καλὰ λόγια τῆς αἰχμαλώτου, οἱ Λευκοὶ σου δὲν θὰ εἶνε πιά ἐχθροί μου. Ἦθελα πολὺ νὰ τοὺς γνωρίσω καὶ νὰ διδαχθῶ ἀπὸ αὐτοὺς. Πέ μου, ἂν εἶχες τὴν ἐλευθερίαν σου, θὰ μὲ βοηθοῦσες;

— Ὅθὰ τὸ ἔκαμνα εὐχαρίστως, γιατί θὰ σοῦ ἔκαμνα ἓνα μεγάλο καλὸ. Ἐσχῆς ὅμως, Γκα'Ντού, τί εἶμαι... μιά σκλάβαν, πού ἐγκλημάτησε καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο!

— Ὅλ' αὐτὰ μπορεῖ νὰλλάξουν... Ἡ ἀνδρεία σου... οἱ Λευκοὶ... ὁ πατέρας μου κ' ἐγὼ θὰ σὲ ὑπερασπισθούμε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὁ ὀξύς ἤχος χαλκίνου ὀργάνου. Ὁ βασιλεὺς Γουμύρης ἐκτυποῦσε τὸ «γῆλον», ὅπως συνήθιζεν ὁσάκις ἤθελε νὰ καλέσῃ καὶ νέναν πλησίον του.

— Ἐνα μόνον μεγάλο κτύπημα! εἶπεν ὁ Γκα'Ντού τρομαγμένος ἐμένα γυρεύει!

Καὶ ἔφυγε τρέχων.

— Γκα'Ντού, ἀγαπημένε μου υἱέ, δεξί μου χέρι καὶ ἐμπιστέ μου, — τῷ εἶπεν ὁ βασιλεὺς, — δός μου λοιπὸν εἰδήσεις γιὰ τὴ σκλάβαν μας. Τί ἔκαμες; Κατάρθωσες νὰ τῆς ἀποσπάσῃς τὸ μυστικόν;

— Ὅχι, πατέρα μου. Ἰσχυρίζεται πῶς τὰ εἶπε ὅλα μπροστὰ σας.

— Λοιπὸν μᾶς κοροϊδεύει! Τῆς ἄξιζε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ μαρτύριον... Ἀλλὰ... Σὲ τί κατάστασι βρισκεται; Μήπως τὸ ξύλο πού τῆς δίνεις καθεμερὶν τὴν ἐξηντλήσε πολὺ; Κύτταξε, γιατί δὲν πρέπει νὰποθάνῃ.

— Ἐεῦρω! Εἶνε πολὺτιμη σκλάβαν, Μεγάλε Γουμύρη.

— Ὅστε λοιπὸν, οὔτε μετὰ τὸ καλὸ, οὔτε μετὰ τὸ κακὸ, δὲν κατάρθωσες τίποτε, σὺ ὁ Γκα'Ντού, ὁ ἐπιτήδειος τῶν ἐπιτηδίων;

— Τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὴν ὑποτάξω.

— Θέλω νὰ τὴν ξαναἰδῶ κ' ἐγὼ... — Μά... εἶπε ζωηρῶς ὁ Γκα'Ντού.

— Καὶ νὰ σὲ βάλω νὰ τὴν μαστιγώσῃς μπροστὰ μου.

Ὁ Γκα'Ντού ἔκαμνε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἀλλ' ὁ μαῦρος βασιλεὺς τὴν ἔρασε, τὸν ἐπροσπέρασε καὶ διέταξε δύο δούλους νὰ τοῦ φέρουν τὴν αἰχμαλώτου.

Ἡ Ὁ'Δάλια παρούσιόσθη μετὰ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, μετὰ τὰς χεῖρας σταυρωμένας εἰς τὴν ράχιν, ἥρεμος, μετὰ βῆμα σταθερόν. Ἐυρεθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Γουμύρη, ὑπεκλίθη κ' ἐπερίμενε:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ σκλάβαν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς βλέπων αὐτὴν τόσον ὑγιὰ καὶ δυνατὴν, καὶ στρεφόμενος μετὰ δυσπιστίαν πρὸς τὸν υἱόν του, — αὕτη εἶνε ἡ σκλάβαν πού δέρνεται κάθε πρωὶ μετὰ τὸ βούρδουλα;

— Μά... δὲν μᾶφισες νὰ σοῦ ἐξηγήσω... Μεγάλε Γουμύρη...

— Σ' ἐρωτῶ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ποκριθῇς, υἱέ τῆς ὀργῆς μου, ἂν αὕτη ἡ σκλάβαν ἐλάμβανε κάθε πρωὶ τὴν τιμωρίαν πού διέταξα.

— Μὰ νὰ... εἶχα ἔλθῃ προτύτερα...

— Ὁ Γκα'Ντού ἔμεινεν ἄφωνος.

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ὀργίλως στρεφόμενος πρὸς τοὺς δούλους, εἶδε τὸ γυῖό μου νὰ κτυπᾷ τὴ σκλάβαν;... Κανεῖς;... Ἀ! πρόσεξε!... Ὅθὰ τῆς δώσης ἀμέσως τώρα τὴς διπλῆς... ἕκατὸ βουρδουλῆς ἀντὶ πενήντα, ἕκτος ἂν ἀποφασίζῃ νὰ ὀμιλήσῃ.

Ἡ Ὁ'Δάλια νεύει ὅτι δὲν ἔχει τίποτε νὰ εἴπῃ. Ἐπειτα, μετὰ ἀποφασιστικὸν βῆμα, καὶ πρὶν ἀκόμη τὴν ὑποχρεώσῃ καυμία διαταγή, τοποθετεῖται μόνῃ τῆς πρὸ τοῦ στύλου τοῦ μαρτυρίου. Ἐκεῖ ἐνώνει τὰ πόδιά τῆς, τεντώνει τὸ σῶμα, ὑψώνει τὸ κεφάλι, ἀνοίγει τὰ χέρια, ἀγκαλιάζει ἀπὸ πίσω τὸν στύλον, καὶ μένει ἀκίνητη.

(Ἐπεται τὸ τέλος.) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 116ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὧν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Αὔγουστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1909.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 116ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν ἔχοντων ψευδώνυμον ἐγκυριμένον διὰ τὸ 1909 ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, ἀρτίζουν νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν λύσεων.

Τοὺς νέους ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ εὐρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ'). Βραβεῖα ἀπονειμθῶν τὰ ὀριζόμενα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα εὐρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Β'), ἀρθρον 2, § α, β, γ, — εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, σελίς 10.)

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ: — Ἐνα καὶ δύο πόσα κάμνουν, Μπεμπέκα;
Ἡ Μαμαίνα: — Τρία.
Ἡ μαμὰ: — Δύο καὶ ἓνα πόσα κάμνουν;
Ἡ Μαμαίνα: — Ἀκόμη δὲν ἐφθάσαμε ὡς ἐκεῖ.

* * *
Ἐστάλῃ ὑπὸ Μιᾶς τῶν Χαριτῶν

— Μπαμπά, ποῖαν εἶχε μητέρα ὁ Διόνυσος;
— Τὴ Σιμέλη...
— Μὲ μέλει, μπαμπά, γιατί θὰ μ' ἐρωτήσῃ ὁ δάσκαλός μου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Σπάρτης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

TAMEION APORON

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν... Δρ. 5,25
Ἑλληνὶς Κυρία... » 1,50

Τὸ ὅλον... » 6,75

Ἀμα ληφθῶν καὶ ἄλλα εἰσφορά, ὥστε νὰ συμπληρωθῇ μία ἐτησία συνδρομή, θὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸν συστηθέντων καὶ μὴ ἐγγραφέντων εἰσέτι ἀπόρων.

Διάβασε λοιπὸν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, Κίρκη, τὸ ἀρθρον πού δημοσιεύω σήμερον περὶ λουτρῶν. Ὅχι, ἀμα παύσῃ κανεὶς νὰ εἶνε συνδρομητής, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα του διὰ παλαιὸν του βράδευτον.

Ἡ «Χρυσόφορος Φλέψ», Περικηρία, ἐδημοσιεύει εἰς τὸν τομὸν τοῦ 1902 Ἡ «Λύσις τοῦ πρώτου Αἰνίγματος» εἶνε σύντομον διήγημα, τὸ ὁποῖον τελεῖται εἰς τὸ ἄλλο φύλλον. Μυθιστόρημα τοῦ Βέρν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλο φέτος, διότι εἶνε μεγαλύτερα καὶ κανὲν δὲν θὰ ἐχωροῦσεν εἰς τὰ υπολειπόμενα φυλλάδια. Σᾶς ἀποζημιώνει ὅμως τὸ νέον μας μυθιστόρημα **Οἱ Ἐξάδελφοι Κορπανῶφ**, τὸ ὁποῖον εἶνε πραγματικῶς πολὺ ἐνδιαφέρον, διασκεδαστικόν, χαριτωμένον. Εἰμπαρεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν του.

Αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν, Ἀγιάννη. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ ἔγραψες συχνότερα. Χαίρετίς μοι τὸν **Ρεζοσάιην**. Εἶπα εἰς τὸν κ.Φαίδωνα ὅσα μοῦ γράφεις, καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δυστυχῶς δὲν εἶνε Ἐσπεραντιστής. Βεβαίως, **Ἀργυρολόχοιο Φεγγάρι**, ἐμπαρεῖς νὰ προτείνῃς ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν πρὸς οἰονδήποτε ψευδώνυμον θέλῃς. Δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς ποῖος ἡ ποία κρύπτεται ὑπ' αὐτό. Σ' εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὰ καλὰ λόγια.

Ἐγὼ, **Ἀδρα τοῦ Πηλίου**, δὲν εἶμαι δυσχερὴς μετὰ κανένα. Οἱ ἄλλοι δὲ κάμνουν ὅ,τι τοὺς λέγῃ ἡ καρδιά τους. Ἄν δὲν εἶδες ν' ἀναφέρεται ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Κυριακὴν, σημαίνει ὅτι ἐλάθη, διότι ὁ Ἀζαρίας καμμίαν δὲν παρέλειψε. Χαιρετισμοὺς εἰς τὸν **Παύλιν** τῆς **Επαλίου**, καὶ πολλὰ μοῦ ἠρέσεν ἡ ζωγραφικὴ του.

Τὸ **Σβυστό μας Κανδήλι**, ναί, τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ, ἀρῶ πρόκειται διὰ τὸ Κανδήλι τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Καὶ τὸ γράμμα σου τί εὐμορφὸ! Σὲ συγχάρω πού ἀνέχεσαι εἰς τὸν κύκλον τῶν βραβευομένων φίλων μου. Καὶ εἰς ἀνώτερα. Αἰὲν ἀριστεύειν!

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου,

Θὰ ἐπιστεύατε σεις ὅτι χρησιμεύω καί... ὡς ἐξυπνητήριον; Καὶ ὁμῶς, ἰδοὺ τί μοῦ γράφει ἡ *Ἡλική Ἀκτίς*: «Ἡ μαμμά τὸ πρῶτ', διὰ νὰ μὰς κάμνῃ νὰ σηκωνοῦμεθα ἀμέσως μόλις ἐξυπνώμεν, εὔρεν ἐν μέσον ἀσφαλίστατον. Ὁ, τιδὴποτε ἡμέρα καὶ ἂν εἶνε, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μὰς φωνάζει: — Παιδιά, ἤλθε ἡ Διάπλασις! — Ἐκεῖ ἐν ἔχῳ νὰ ἰδῇς τί γίνεται! Τρέχουμεν ὅλοι καὶ φιλονεικοῦμεν ποῖος θὰ ἐνδύθῃ πρῶτος νάρπαξ τὸ φυλλάδιον, ἐνῷ ἡ μαμμά μέσα ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια». Ἀς τὸ λάβουν ὑπὸ σημείωσιν καὶ ἄλλαι μητέρες τὸ τέχνασμα αὐτό.

Νὰ κ' ἐνα γράμμα πού δὲν μοῦ τὸ ἔφερον οὔτε γραμματοκομιστὴς οὔτε ὑπηρέτης:

«Γραμμῇ μου Διαπλάσις εἰς εἰς ἡ πιο Καλὴ μου φίλι σε εὐχαριστο πολὺ πολὺ Που με ἐκανε. Καὶ ἐμένα συνδρομητρία σε γλυκοφιλο Κακια Ξενοπούλου Χριστο Παγωνι». Πάλι καλὰ, ἔ;

Εὐχαριστῶ πολὺ *Βιργινία Γ. Μπ.* διὰ τὴν ἐκτίμησιν σου καὶ τὰς φροντίδας σου. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον, δὲν δημοσιεύω ἔργα συνδρομητῶν μου. Ἐχῶ τοὺς τακτικούς μου συνεργάτας, καὶ αὐτοὶ πάντοτε γεμίζουν τὸ φύλλον μὲ ὕλην, — πολὺ πλεον ἐνδιαφέρουσιν βέβαια, παρὰ ἂν ἀνέβητον τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τοὺς συνδρομητάς...

Ὡρασιότατος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: *Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανὸς* (τὴν ἐφημερίδα του), *Δροσόλοιστος Ἀγγή*, *Ταπεινὸς Κύριος καὶ Λάτρης τῆς Πατρίδος*. Εἰς ὅλους αὐτοὺς ἔπρεπε νὰπαντήσω ἐκτενῶς, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ χώρος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Γαλανὸ Ματάκι*, κ. (Α. Μ. 36) *Ἑλληνὴ Κυρία*, κ. (Α. Φ.) *Ἀνθὴ καὶ Ζωή*, κ. (Ζ. Ζ.) *Βρεγμένη Κόττα*, κ. (Α. Μ.) *Εὐγενὴς Καρδιά*, κ. (Ζ. Μ.) *Βροτολογὸς Ἀρης*, κ. (Μ. Α.) *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου*, κ. (Μ. Α.) *Λυδία Λίθος*, κ. *Μολυβένιος Στρατιώτης*, κ. *Μονάκριβη Χαρά*, κ. *Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως*, κ. (Μ. Ι.) *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ*, κ. (Φ. Β.) *Περὶ ὁδὸς Παράλια*, κ. (Ε. Β.) *Ὀπτικός Τηλέγραφος*, κ. *Σπύλιον τῶν Μουσῶν*, κ. (Ι. Θ.) *Πιστὴ Φιλία*, κ. (Ε. Ι.) *Πηγὴ Χαράς*, κ. (Ι. Φ.) *Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων*, κ. *Τοξότης Ἀριμης*, κ. (Ε. Γ.) *Πλάσμα τῆς Φαντασίας*, κ. (Ι. Γ.) *Φ' οἶκος τοῦ Βοσπόρου*, κ. (Γ. Α.) *Φιερωτὴ Βαρκοῦλα*, κ. (Ι. Γ.) *Χαρίσσα Χελιδών*, κ. (Α. Γ.) *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, κ. (Γ. Κ.) *Φωτοσκίασις* κ. (Ν. Ε.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξουν: ἡ *Δάφνη* τοῦ *Πηνειοῦ* (0) μὲ *Δροσόλοιστον Ἀγγή*, *Ποιμενικὴν Φλογεράν*, *Κόκκινην Παπαρούαν*, *Δέαν*, *Παλλάδα*. — ἡ *Μελίξανθος Κόμη* (0) μὲ *Παλλάδα*, *Κῦμα τῆς Λευκάδος*, *Βασίλισσαν τῶν Ἑλλήνων*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Παλλάδα* (ἔχει καλῶς) *Σκότος* (δὲξαι σοὶ ὁ Θεός, πού ἀπεφάσισες ἐπιτελεῖν νὰ μοῦ γράψῃς! αὐτὰς τὰς ἡμέρας κάμνει ἐδῶ μιὰ ζέστη!...) *Μαρίαν Δ.* (τί χαριτωμένο γραμματάκι! τὸ ἔδειξα καὶ τῆς *Κακίας* τόμον ἔστειλα) *Δοῦνα τῆς Κεφαλληνίας* (ἐλήφθησαν) *Ἑθνικὴν Παλιγγενεσίαν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφερόν, ἀλλ' ἡ ἰδέα σου δὲν εἶνε πολὺ πρακτικὴ· τὸ φύλλον χωρὶς τὸ παράρτημα δὲν θὰ εἶχε κανὲν ἐνδιαφέρον καὶ δὲν θὰ διεδίδετο· μὲ τὸ παράρτημα δὲ θὰ ἦτο πολὺ ἀκριβὲς) *Γεράν Φλόγα* (ἡ ἀπάντησίς σου ἐ-

λήφθη· δὲν εἰσεύρω διατί παραπονεῖσαι μὴ-πως ἐχάθη καμμία σου ἐπιστολή;) *Χαῖρε Πατρίς* (σὲ συγχάριω διὰ τὸν βαθμόν· τετράδια ἔστειλα) *Ἀνδριάντα Παιολόγου* (ναί, βραβεῖον ἔστειλα· φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου) *Ὀδυσσεά Ἀνδρουῖον* (ἔχει καλῶς· γράφε μοι ὅσον συχνὰ θέλεις) *Λεοβίαν Ἀηδόνα* (δὲν τὲς μέλει· εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη διὰ νὰ ἔχουν κρυφὰ τὰ ψευδώνυμά των) ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς τόσον συμπαθεῖς ἐκφράσεις) *Αἰγυπτίαν Βασιλοπαῖδα* (ὠραϊότατον τὸ ποίημά σου εἰς τὰς Ἀθήνας· ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται καὶ περιμένουν) *Γλυκειὰν Ἀμμουδιά* (σὲ συγχάριω διὰ τὸ «Ἀριστα»· ὁ τόμος τοῦ «Βράχου τῶν Γλάρων» τιμᾶται δρ. 2,50) *Ἀνδρᾶν Ζωή* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· τώρα λοιπὸν πού ἔχεις ψευδώνυμον, γράφε μοι) *Ἀθανάσιον Διάκον* (ναί, ὠραία ἰδέα) *Μίαν τῶν Χαρίτων* (χαίρω πού διασκεδάσετε τόσον ὠραῖα) *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου* (ἔκαμες πολὺ καλὰ· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά) *Δ Π. Μπ.* (χαίρω πολὺ) *Χρυσὴν Μόσχαν κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ *Ἀθηνῶν* καὶ *Πειραιῶς* μέχρι τῆς 18 Αὐγούστου· ἐκ τῶν *Ἑπαρχιῶν* μέχρι τῆς 29 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ *Ἑξωτερικοῦ* μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῇ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ σήμερον ἀρχεῖται ὁ νέος 116ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

348. Λεξιγριφος.

Γράμμα καὶ τέρας θαλασσινόν
Ἄν' ὅς νὰ βάλῃς εἰς τὴν γραμμὴν,
Κάποιον ρωμαῖον ἱστορικόν
Θὰ σχηματίσῃς εἰς τὴν στιγμὴν.
Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Κίρκης

349. Συλλαβογριφος.

Σύμφωνον καὶ μιὰ λεξούλα
Τῆς ἀπλῆς καὶ ὁμιλίας,
Βρίσκουν μέλος τοῦ προσώπου
Καὶ ἰδοὺ μετ' εὐκολίας,
Τῆς Ἑλλάδος ποταμὸς
Σχηματίζεται γνωστός.
Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ἑορτῆς τῆς Σημαίας

350. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάππα, βάλε πῖ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ,
Ἀπὸ τ' ἄνθος τὸ κομψόν
Ἐνα δένδρον ὕψηλόν.
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Γορδίου Δεσμοῦ

351. Δημῶδες Αἶνιγμα.

Ἐνας πατέρας κεφαλὴ,
Δώδεκα γυιοὶ ποδάρια,
Καὶ κάθε γυιὸς εἰς τὴν ῥάχιν του
Ἐχει τριάντα κόρες.
Κάθε βραδὺ πεθαίνει ἡ μιὰ,
Ταχὺ γεννιέται ἡ ἄλλη.
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντάργτου

352. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ποταμὸς Εὐρώπης.
+ * * * * * = Χρονικὴ διαίρεσις.
* * * * * = Βασιλεὺς τῆς Κρήτης.
* * * * * = Ἀττικὸς Συγγραφεὺς.
* * * * * = Πτηνόν.
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ Στόλου

353. Κρυπτογραφικόν.

1	2	3	4	5	6	7	3
2	3	4	5	3			
3	1	6	7	3			
4	2	7	4				
5	1	6	7	3			
6	7	4	7	3			
7	4	6	7	3			

= Ποιητὴς ἀρχαῖος.
= Δύναμις.
= Ταραχὴ.
= Νῆσος.
= Διαφανές.
= Στρατιῶται.
= Ἀνθρωποι.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοσιώδους Κυρίου

354-356. Συμπλήρωσις Φράσεων.

1. Σ — τὸ — ς.
2. Μ — τὸ — ν.
3. Φ — τὸ — ς.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Πίσις-Πατρίς

357. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτω ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν ὅρος τῆς Τουρκίας:

1, Ἄνθος εὐώδης. 2, Γάλλος τραγικός. 3, Δαιρέσις χρόνου. 4, Ἑλλήν τραγικός. 5, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 6, Φάρμακον κοινόν.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λόρδου

358. Φωνηεντόλιπον.

* - χροκτ - ς - ἔλθς - ρς - ν - * - μετ' ἄρσιν.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Εἰμαι Ζακυνθία

359. Γρίφος.

ἡμ	ἡμ	ἡμ	Φῶρ	
	0	ἡμ	N	11
ἡμ		ἡμ		

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχάνου Ὀδυσσεῶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28-29.

281. Σολωμός (σὺλ, ὠμός.) — 282. Ἀνάφη (ἄν, ἀφή.) — 283. Ὀμηρος-μηρός. — 284. Ρῆνος-ἴηνος. — 285. Ἐνώπιον-ἐνώπιον. — 286. Πάτρος-ἀτμός.

287. Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ 288. Ἀργυρεῖς λόγχοι μάχου καὶ πάντα νικῆσης. (Ἡ ἀνάγκη εἰς ἀρχῆς προχωρεῖ κανονικῶς, ὑπερπληρωμένο δ' ὡς πάντοτε ἐνός γράμματος.) — 289.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Πανώλης, Φίλιππος, Δανία, χορδή, Ἀθῶνα, Τυνδάρεως, Σχολεῖον, Νικόλαος.) — 290. Σὺν Ἀθῶνᾳ καὶ γείρα κί-ναι. — 291. Κέλλιον ὄνομα χρηστὸν ἢ πλού-τος πολὺς. — 292. Ἡ ἑξὶς κόρον γεννᾷ (Ἡ ἑξὶς ἐκ-ὄρον-γ' ἐν α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω δελτάρια καλλονὰς μετὰ ψευδωνυμῶν συνδρομητῶν «Διαπλάσις». Διευθύνσις μου: Athoa Kardia, Wady Halfa (Soudan). (Θ, 270)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909

(Θ-271)

ΟΙ ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομη-ταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπί-πη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέ-σως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τα-νίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.